

Dieter De Lathauwer, *Today is not a lucky day for you 07*, serie, 2011-2012

DIETER DE LATHAUWER

Ik ontmoette Dieter De Lathauwer voor het eerst in het Cultuurcentrum Hasselt waar hij een tentoonstelling had op uitnodiging van toenmalig directeur René Gelade. De bovenverdieping van de foyer van het CC wordt consequent voorbehouden aan boeiende tentoonstellingen van fotografie. De foto's van Dieter De Lathauwer intrigeerden, ze waren van een soort buitenaardse schoonheid.

Tussen emotie en afstandelijkheid

ALTERNATIEVE ROUTES Als tiener mocht Dieter De Lathauwer (°1978) op reis wel eens het fototoestel van zijn ouders gebruiken en hij vond dat best leuk. Een paar jaar later kreeg hij zijn eerste toestel en ging er mee experimenteren. “Al erg snel ervaar je ook de beperkingen. Hoe ga je daarmee om en wat kan je daarmee aanvangen? Zo begon ik in de onmiddellijke omgeving allerlei huis-, tuin- en keukenexperimentjes.” Na de secundaire school studeerde hij vier jaar lang voor industrieel ingenieur bouwkunde in Gent en oefent dat beroep nog steeds uit. Dieter De Lathauwer: “Ik combineer twee levens. Na de studies ging ik onmiddellijk solliciteren, maar wou meteen ook iets doen in de creatieve, artistieke richting. Ik heb in het Deeltijds Kunstonderwijs fotografie gevolgd. Mijn eerste jaar had ik les van Véronique Govaert, die me ‘goesting’ heeft gegeven, de drang om er echt voor te gaan. Ik ben haar daar nog dankbaar voor. Ik kreeg er eveneens les van fotografen als Rudy Bogaerts (°1964), Reinhart De Grendel (°1969), Lieven Herreman (°1956), Lieven Neirinck (°1959) en Marc Van Roy (°1956). Maar ook de kunstgeschiedenis die we kregen van Fiorella Stinders was heel erg interessant. Ze koppelde altijd terug naar de fotografie, hoe sociale voorvallen ook invloed hebben op de kunst als medium. Erg boeiend was dat.”

Dieter De Lathauwer, *Ongelooflijk*

[rechts boven] Dieter De Lathauwer, *Stilstand*, serie, 2008-...

In het derde jaar maakte Dieter De Lathauwer een vrij werk, een reeks met als titel *Ongelooflijk*. “Ik heb pas later gemerkt dat daar toch al een aantal zaken in zaten die me nu nog steeds boeien als fotograaf.” In die periode (2004) was het hem opgevallen hoe snel Vlaanderen ontkerkelijkte en hij wou dat aangrijpen om iets over Vlaanderen te tonen. “Ik ben toen op zoek gegaan naar oprecht gelovige mensen binnen de Vlaamse context, mensen die daar ook symbolen van hebben in hun woning. Ik heb dan hun living gefotografeerd, heel sec, zakelijk waarbij die symbolen ook in beeld kwamen, zodat er een visueel aanknopingspunt was en er een spanning ontstond. Zo kreeg je ook een beeld van hoe mensen woonden en leefden.” Op die manier is er een reeks van een vijftiental foto’s ontstaan dat zijn eindwerk voor het derde jaar vormde. Het was voor hem een zeer leerrijke ervaring dat meteen ook een technisch onderzoek van het (analoge) medium was. Het feit van

[links] Dieter De Lathauwer, *Today is not a lucky day for you 06*, serie, 2011-2012

[rechts] Dieter De Lathauwer, *Today is not a lucky day for you 03*, serie, 2011-2012

“Het is voor mij altijd een spel geweest tussen afstandelijkheid en emotie.

alternatieve routes te moeten zoeken en aan een project te werken met een sociale weerslag is een gegeven dat nog terug zal komen in zijn werk.

In 2005 studeerde hij af met zijn eindwerk *Weg*. “Ik vond dat werk eigenlijk ietsje minder goed. In het vierde jaar heb je meer twijfels, denk je nog meer na. De insteek was wel goed, maar de uitwerking was niet categoriek genoeg gedaan. Het was een landschappelijk beeld van Vlaanderen, maar aan de hand van plaatsen waar mensen in het verkeer waren overleden. Ik focuste niet op de kruisjes of monumentjes maar op het landschap.”

BUIKGEVOEL Na zijn afstuderen was het even genoeg voor Dieter De Lathauwer. Hij had tenslotte naast zijn voltijdse job in Brussel een aantal jaren twee avonden in de week van telkens drie uur en de zaterdagvoormiddag les gaan volgen en daarnaast nog zijn opdrachten en vrij werk gemaakt. Er volgden twee jaar van bezinning. Het werd een periode van zoeken naar wat hij nu met dit medium verder wilde aanvangen. “Dat gaat natuurlijk stap voor stap en soms zijn er enkele sleutelmomenten, soms heel banaal. Ik had nood aan een frisse blik, een nieuwe manier van werken en dat zou met een nieuw fototoestel gebeuren. Ik had op dat moment een blog, zo kwam ik bij Jimmy Kets (°1979) terecht. Die bleek niet enkel een volger, maar ook een fan te zijn en hij wilde daarenboven zijn oud toestel verkopen. Op die manier kocht ik zijn Mamiya 7. Het is een analoog toestel met grotere negatieven en je kan er maar twaalf opnames per filmpje mee maken. Het is best wel duur in aanschaf en ontwikkeling en je moet er dus wat bewuster mee omgaan. Dit toestel is bruikbaar zonder statief, het is hanteerbaar en ik kan er mee wandelen. Dat is belangrijk voor mij, ik kan buiten zijn, wandelen, er mee op zoek gaan. Het is voor mij het perfecte evenwicht tussen draagbaarheid en traagheid. Die traagheid zorgt ervoor dat je op je buikgevoel op plaat-

sen kan stilstaan, kan kijken en absorberen en dan kunt distilleren wat je voelt op een of andere manier.” Voor hem is deze periode zijn start als ‘bewust fotograaf’. Dieter De Lathauwer: “Ja, het is gek, alles daarvoor beschouw ik als Spielerei en hobby en pas vanaf dan werd het serieus.”

UITGEPUURDE KLEURNUANCES Dat een blog voor een kunstenaar best wel interessant kan zijn, bewijst niet enkel het contact met Jimmy Kets maar evenzeer het feit dat een andere talentvolle fotograaf, Titus Simoens (°1985), met hem contact opnam voor een gezamenlijke tentoonstelling in het FoMu Antwerpen in 2010. In datzelfde jaar startte Luc Rabaey een fotogalerie in Brugge, 44Gallery, en bezorgde Dieter De Lathauwer in 2011 zijn eerste solo. En het ging alleen maar beter. De Lathauwer doet niet aan carrièreplanning maar grijpt de opportuniteiten die zich voordoen en ontwikkelt duurzame contacten.

Naar aanleiding van de Bozar Summer of Photography 2012 had hij een gesprek met curator Christophe De Jaeger en kwam zo terecht bij Tom Viaene die hem uitnodigde voor een solo in de galerie In-Between in Elsene. En hij won de Bozar Photography Award van dat jaar. Zo ging het dubbeltje verder aan het rollen.

In 2014 had Dieter De Lathauwer zijn tentoonstelling *Appearances* in het Hasselts cultuurcentrum, samen met Annelies de Mey. Hij toonde er de reeks *Today is not a lucky day for you*. Het gaat over een territorium in het grensgebied tussen Italië en Zwitserland dat begrensd wordt door een driehoekig circuit van wegen. Dat gebied omvat zowel het modieuze Sankt-Morritz als een uitgestrekt gebied van bergen en rotsen. Hij wou het verkennen via de weg en via bergliften. De foto's van deze en andere reeksen intrigeren door hun uitgekiende compositie, maar vooral door hun uitgepuurde kleurnuances waarbij de witten en de grijzen in feite de hoofdrol spelen omdat ze de daardoor de eerder schaars aanwezige kleuren laten oplichten, heftiger maken zonder dat ze heftig zijn. Schitterend werk. De Lathauwer weet een bijzonder geslaagd evenwicht te vinden, spanning te creëren door subtiel te spelen met kleuren. Een banaal gegeven wordt zo woordloze poëzie.

“Het is voor mij altijd een spel geweest tussen afstandelijkheid en emotie. Die rationele kant zit er altijd in, dat is goed voorbereiden, weten waar je naartoe gaat en dat dan terzelfdertijd ook loslaten en op je buikgevoel afgaan.”

Dieter De Lathauwer, *I loved my wife 01 (Killing children is good for the economy)*, serie, 2012-2015

Dieter De Lathauwer, *Sado 01*, serie, 2011

GELAAGD EN BELADEN Ondertussen heeft Dieter De Lathauwer al een derde publicatie klaar. Het is nu kwestie van een uitgever te vinden. Van *I loved my wife (Killing children is good for the economy)* toont hij de dummy die hij al op diverse wedstrijden presenteerde. Hij kreeg er een speciale vermelding voor van de jury in Barcelona en was finalist in Riga. Waar gaat dit over?

Het is het resultaat van een onderzoek naar het landschap in Oostenrijk, via een rondreis langs psychiatrische instituten die een rol gespeeld hebben tijdens de periode rond de Tweede Wereldoorlog. In die instellingen werden patiënten geëuthanaseerd, zeg maar vermoord, of ze nu Arisch waren of niet, volwassenen evengoed als kinderen. Omwille van enerzijds de vrijwaring van het menselijk ras van ongewenste afwijkingen en anderzijds omwille van puur economische redenen (ze waren niet nuttig voor de maatschappij) zijn ruim honderdduizend mannen, vrouwen en kinderen gedood. We kunnen spreken van een psycho-genocide.

Dieter De Lathauwer heeft een twintigtal instellingen gevonden die hieraan hebben meegewerkt en van hieruit vertrekkend heeft hij een beklijvend fotoboek gemaakt dat

een combinatie is van eigen foto's, gemanipuleerde stills uit propagandafilms en collages van gevonden materiaal. Het is een fotoboek met louter beeldmateriaal en zelfs zonder de uitleg komt het over als beklemmend en mysterieus. Het roept spanning op, het heeft een zeker David Lynch-gehalte. De fotograaf is hier duidelijk een beeldend kunstenaar, hij speelt met de waarneming van de kijker, die wordt gemanipuleerd in zijn kijkgedrag maar legt evenzeer vanuit zijn achtergrond en geschiedenis betekenis in de beelden die hij ziet. Beelden zijn gelaagd en beladen met betekenis.

–
DAAN RAU

INFO Tentoonstellingen en projecten **WEWANTOSEE**, groepstentoonstelling in Museum of the 21st Century, Kanazawa (Japan) september-oktober 2016 – Stadsfotograaf Antwerpen augustus 2015 - augustus 2017 met afsluitende groepstentoonstelling in het MAS – Groepstentoonstelling De Brakke Grond, Amsterdam, eind september 2016 – Presentatie project *I loved my wife* op het Photobookfestival, Biënnale van de fotografie, Luik, oktober 2016 en tijdens Extra Fort in Recyclart, Brussel, december 2016 – **PUBLICATIE** *Nightlife*, 2013 uitg. Absorb, Gent ISBN 978-90-82121-70-4 – *Sado*, 2013 (eigen uitgave) – **WEBSITES** <http://www.dieterdelathauwer.com/> – <https://dieterdelathauwer.wordpress.com/>